

Marin Popescu, *Vara pe Dâmbovnic*

Gest

de Marin Sorescu

Salcâmului
Când îi cade câte-o frunză
Îi vine parcă s-o miroase,
Ca soldații care, scoțându-și cizmele,
Își trec mai întâi pe la nas
Obielele.

E un fel de-a măsura drumul:
Am mai trăit o zi,
Am mai trăit o frunză.
Aproape că am vrea
Să duhnească îngrozitor,
Atunci am spune:
„Eh, ce-am mai mers !”

O, seara,
Când, unul cu spatele la celălalt,
Ne mirosim discret
Visele căzute, zilele, morții...

Editorial

Aral

Vasile GRIGORESCU

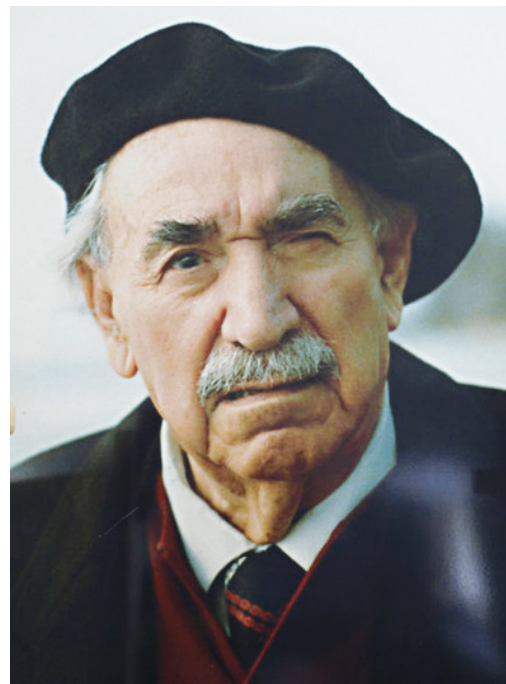
Constatăm un oarecare reviriment în domeniul culturii în zona Bolintinului. În parte, fenomenul se datorează unor edili dintr-o nouă generație, cu o înțelegere mai potrivită a rolului acestui vector socio-identitar fundamental. Astfel, pe lângă o abordare diferită, investiții de tot felul încep să se facă vizibile: infrastructură (Bolintin Vale), evenimente (festivaluri, simpozioane, concursuri, expoziții – Bolintin Vale, Florești-Stoenești), finanțarea de cărți și publicații (Bolintin Deal și Vale, Florești-Stoenești, Ogrezeni), acțiuni pentru prezervarea și valorificarea patrimoniului istoric și natural... Desigur, ca o paranteză, pentru cazul particular al Cartojanilor, implicarea unei personalități de talia d-lui Neagu Udrouiu a produs aglutinarea unui pol cultural demn de luat în seamă, acum și în viitor. Se întrevide atingerea unei stări de normalitate, deși credem puțin probabil ca modestele mijloace ale comunităților din zonă să poată ridica un zid eficient în fața unei Capitale transformate într-un uriaș „aspirator” de oameni și resurse, ce se dezvoltă precum o oază din deșert, anulându-și identitar vecinii.

În altă ordine de idei, îmi amintesc cât de șocat am fost în urmă cu circa cincisprezece ani când am cunoscut o familie de români, stabilită în străinătate prin 1995-96, ai cărei copii nu cunoșteau deloc limba română. Cum se zice, prima oară este mai greu, apoi, după tot mai multe situații asemănătoare a intervenit obișnuința, precum și o oarecare înțelegere a fenomenului. Totuși, aflarea știrii că anul trecut s-au născut mai mulți „români” în afara granițelor decât în țară m-a bulversat, pentru că implicațiile ei sunt de o profunzime ce atinge fundamentul neamului. Prin urmare, energia vitală a nației, majoritatea viitorilor noștri creatori și consumatori de cultură s-au mutat și „slujesc” altor popoare. Extrapolând și exagerând cumva în interesul excursului, am putea spune despre România că, asemenea micilor comunități din jurul Bucureștilor, dacă nu va părăsi starea de letargie și autosuficiență, tiparele conservatoare, nu va putea face față ofertelor unei Europe mai „deschise”, mai „liberale”, mai bogate...

Despre Marea Aral am învățat ca despre unul dintre cele mai mari bazine acvifere ale planetei. Urmare a unor necumpănite măsuri ale conducătorilor sovietici, în decurs de numai cinci decenii, întinsul luciu de apă s-a transformat în deșert, într-o „mare” de nisip, ca să-i zicem așa, într-o „formă fără fond”. Ar putea oare România, în urma depopulării și a unor decizii sau în absența altora, să devină un „Aral cultural”? Vom trăi oare apusul definiției clasice a conceptului de român? Sunt gânduri stărnite de amintirea cuvintelor lui Maiorescu, pe când vorbea tocmai despre „forme fără fond”: „... mediocritățile trebuie descurajate de la viața publică a unui popor și cu cât poporul este mai incult, cu atât mai mult, fiindcă tocmai atunci sunt primejdioase”.

Așadar, soluția s-ar afla la îndemâna noastră, în felul în care identificăm și etichetăm valorile, în felul în care ne desemnăm conducătorii și-i determinăm să ia măsurile adecvate pentru conservarea capitalului uman pe care încă îl deținem și a provoca, pe cât posibil, recuperarea celui din emigrație.

OAMENI DE LÂNGĂ NOI

Pamfil Șeicaru și
Ciorogârla

pag. 16

Am citit despre... Frunza universală și oaia carpatină

Florentin POPESCU

Nu trebuie neapărat să ai spiritul de observație al lui Caragiale (vă mai amintiți celebra lui afirmație: „Simt enorm și văd monstruos !”) ca să nu-ți scape unele trăsături care s-au petrecut și se petrec pe scena vieții noastre sociale de vreo două decenii încoace.

(continuare în pag. 2)

Ion Andreiță
Frumoase cărți de doamne și domnițe

pag. 4

Ciprian Necșuțu
Clubul de istorie

pag. 18

Titus Vîjeu
Cărțile Sudului

pag. 5

Constanța Crudu
Bookfest 2017

pag. 19

Donuț Caragea

Umbra cu ochii albaștri

aș fi vrut să fii
mai bun cu mine, tată
să mă-nveți ce înseamnă sufletul
sentimentele
aș fi vrut, dar nu te condamn
ai fost la rândul tău
un suflet orfan
care și-a căutat de unul singur
drumul în viață

acum ești doar o umbră
cu ochii albaștri
care mi se arată în vis
atât a mai rămas din tine
un cer infinit închis
în doi ochi albaștri

nici mâinile tale titanice
nici pieptul puternic
pe care adormeam ascultându-ți
bătăile atât de liniștitoare ale inimii
crezând că nu vei muri niciodată
nici vocea aspră și scurtă
de neînfricat lider
care acum mi se pare
prima notă din simfonia neterminată
a transformării mele

cât mi-aș dori tată
să te văd întorcându-te
la ora 17 de la serviciu
să mai caut bomboane
prin buzunarele hainelor tale
să-ți aduc o cană cu apă la pat
să mă iei din nou la grădină
să muncim pământul și să ne bucurăm
de roadele sale
cât mi-aș dori să strigi iarăși
pe terenul de rugby
încurajându-mă să marc un eseu
cât mi-aș dori să-mi citești poemele
să-mi cunoști femeia pe care o iubesc
și să-mi ții în brațe fetița
cu ochi albaștri
nimic nu a fost în zadar
privind ochii copilului meu
mă gândesc la toate sentimentele
și la sufletul pe care n-ai reușit
să le transpui în cele mai
blânde cuvinte

dar poate că tocmai acesta
este paradoxul poeziei mele

eu sunt continuarea a tot ce
nu ai reușit tu să faci
așa cum copilul meu este
continuarea a tot ce
nu voi reuși eu să fac

ochii noștri albaștri
ne vor aduce mereu aminte
unde am fost, unde suntem
unde am rămas
și unde vom ajunge
să ne întâlnim cerurile

o nouă viață cu umbra

s-au spus multe povești
pe acest pământ

Ionuț Caragea (n. 12.04.1975, Constanța) este poet, prozator, eseist, critic, editor, promotor cultural. A publicat în jur de 30 de volume în limbile română, franceză și spaniolă, apărute în țară și în străinătate, în ediții tipărite sau electronice. Debutază în 2006 cu volumul de poezii *Delirium Tremens*, urmat de *M-am născut pe Google* (2007), *Donator universal* (2007), *Analfabetism literar* (2008), *Guru amnezic* (2009), *Poezii de dragoste* (2010), *Suflet de zilier* (2011), *Umbra lucidă* (2016) etc. Aceștia li se adaugă cărți de aforisme, de spiritualitate, science-fiction etc. Între 2003-2011, a trăit în Montreal, Canada, devenind cetățean canadian în 2008. Aici, împreună cu poetul Adrian Erbiceanu a fondat, în 2008, Asociația Scriitorilor de Limba Română din Québec și editura ASLRQ. Tot împreună cu Adrian Erbiceanu și Dumitru Scorțanu realizează prima antologie a scriitorilor români din provincia Québec. În 2012 se întoarce în țară și se stabilește la Oradea, publicând în același an cartea *Patria la care mă întorc*. Poezia fostului sportiv de performanță, mai exact, rugbist, izvorăște dintr-un talent nativ autentic. El scrie cu inima dar și cu mintea. Efluviile sentimentale sunt bine supravegheate și disciplinate de logică, de o rațiune în stare de veghe continuă, de o conștiință civică în alertă. Versurile sale au în egală măsură sensibilitate și forță, inteligență și curaj. Restul e viață trăită la temperatura marilor caractere. (Victoria Milescu)

despre poet și umbra sa
dar până acum
nimeni nu și-a imaginat
că ei vor trăi o nouă viață
într-o carte de poezii

după ce veți termina de citit
și veți închide copertile acestei cărți
să nu fiți triști, să nu plângeți
poetul și umbra sa vor fi
mereu fericiți

vă rog doar să vă gândiți mai mult
la umbrele voastre
să le tratați cu respect
și să le iubiți așa cum vă iubiți
pe voi înșivă

atât am avut
de zis

Poemul meu de azi

și această zi va trece
o zi ca oricare alta în care
poate cel mai frumos lucru
a fost un poem despre viață
pe care l-am scris în ciuda
tuturor previziunilor sumbre
despre timp și distrugere

un poem ca un cântec suav
lângă zidurile cetății adormite
transmis din generație în generație
de copacii bătrâni
prin foșnetul frunzelor

un poem ca un râu
obosit de atâta goană prin defileuri carstice
odihnindu-se sub pletoasele sălcii
care-i spun, printre lacrimi
povestea lor tristă de sfânta sărbătoare
când le-au fost rupte crengile

un poem ca un soare
care se ascunde după turla bisericii
când pot privi orașul în toată
splendoarea sa

un poem ca un Dumnezeu
care scoate stelele din jobenul nopții
cu mâna lui nevăzută
și le aruncă în calea dorințelor mele
iar eu nu mai trebuie să sufăr
de blând-ucigătoria plictisală

un poem pe care-l va citi
ultimul om de pe Pământ
la revărsatul zorilor
și va spune
îți mulțumesc ție
poet al unei generații de orbi
că n-ai renunțat
să visezi la nemurire
îți mulțumesc că ai fost
atât de legat de viață
prin cuvânt
și în tăcerea ta
când alții profanau
templele sacre ale sufletului
ai scris poeme de iubire
îți mulțumesc că nu m-ai lăsat
să mă prăbușesc în mine
și mi-ai dat puterea să înfrunt
cu pieptul dezgolit
și pletele în vânt
apocalipsa

Poezie cu cifru

nemurirea este o poezie cu cifru
codul îl știe doar
sufletul meu

eu tot încerc să-l aflu
pe ghicite prin poemele mele
îmi storc mintea de idei și de sensuri
dar codul îl știe doar
sufletul meu

apare și specialistul
își stoarce și el mintea
de idei și de sensuri
dar codul îl știe doar
sufletul meu

nu-i nimic
voi aștepta ca sufletul meu
să-și lase jos sacul de carne
pe care-l duce-n spinare și să viseze
un pic cum se moare
poate îl voi trage de limbă
sau poate, cine știe
nu se va întoarce din vis

va rămâne într-o adunare ad-hoc
încât moartea să aibă
pe cine să poarte ca breloc
la cheile cu care se deschid
toate porțile

Luminile noastre erau aprinse

moartea nu are încredere
deplină în umbre
altfel le-ar fi dat coasa
cu împrumutul

dar umbrele
n-au greșit cu nimic
au încercat să intre în noi
și n-au reușit

luminile noastre erau aprinse
și umbrele au rămas
la picioare
întinse

Nu mă opresc

ar trebui să mă opresc
să-i dau tăcerii
ce e al tăcerii
căci înțelepciunea nu e
șarpele care se înghite pe sine
până se sufocă
cu propriile cuvinte

știu asta, dar nu mă opresc
până când Dumnezeu
nu-mi cere el însuși
să mă opresc
vreau să-i pară un pic rău
din pricina încăpățânării mele
cu toate că s-ar putea
să-i pară bine
și nu știu eu de ce

oare cuvintele
se vor preface în păsări
și vor cânta la fereastra
inimii sale ?

sau ele sunt doliul fericii
pe care mi-l îngăduie să-l port
până când voi muri
și odată cu mine
vor muri și toți oamenii ?

Autobiografie

sunt osul de pește
înfipt în gătlejul
infernului
și fluturile captiv
în plasa de păianjen
a cerului nopții

sunt insomniacul
trist ca o lumânare stinsă
spălându-și ochii înșăngerăți
cu roua dimineții
când sufletul devine
un câmp nesfârșit
de maci

sunt cartea în care
mi-am îngropat copilăria
și praful care se depune
pe coperti

sunt focul inimii
și focul distrugerii
sunt cenușa și vântul
care împrășteie cenușa
sunt apa vie a facerii
și lacrima morții

sunt cuvântul cel dintâi
și cuvântul mut
sfredelind inima
și creierul

sunt zborul
și umbra

sunt teza
și antiteza

sunt

paradoxul

Cuvinte nepotrivite

din timp nu lipsește nicio secundă
toate bătăile inimii îmi sunt numărate
clepsidra se învârtă la infinit
amestecând amintirile
sunt o reciclare a trecutului meu
și o etichetă de expirare
a prezentului
mi se întâmplă
să mă trezesc în pârgul viselor
cu un gust amar de viață în gură
și niște cuvinte
încearcă să fie gânduri
întorcându-se în lacul de cleștar
al întunericii
tu nu știai că nemurirea mea
era ridată de cuvinte
nepotrivite ?

Continente

sunt două continente
între care sufletul meu călătorește
atras de nevoia cunoașterii
continentul alb al hârtiei
și continentul negru al umbrei
iar femeia, da, femeia
e continentul
în care mi-am îngropat
iubirea
ca pe un sămbure
din care va răsări
nemurirea